

f. 199r

- [1] Οἶμοι, γλυκύτατε υἱέ, οἶμοι, τὸ φῶς τοῦ κόσμου,
Οἶμοι, φωσφόρε βασιλεῦ, οἶμοι, γλυκιά μου ἀγάπη,
τέκνον μου ποθεινότατον, τέκνον ἠγαπημένον!
Ὡ Ἰησοῦ γλυκύτατε, ὦ Ἰησοῦ υἱέ μου,
5 ὦ τέκνον μου γλυκύτατον, ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
ὀμίλησόν μοι, τέκνον μου, τῆς ταπεινῆς σου μάνας!
Μήνα κοιμᾶσαι, τέκνον μου, ὕπνον βαθὺν καὶ μέγαν,
κ' ἐκλείσασιν οἱ ὀφθαλμοὶ κ' ἐσώπασεν τὸ στόμα;
Τὸ στόμα τὸ σοφώτατον κατέπαυσεν, υἱέ μου,
10 κ' ἡ γλώσσα ἡ γλυκύτατη μὲ τὰ γλυκέα τῆς λόγια,
οἱ ὀφθαλμοὶ σου, δέσποτα, καὶ αὐτοὶ κεκαλυμμένοι!...
Οἶμοι, υἱέ μου Ἰησοῦ, ποῦ σου ἡ ὠραιότης,
ποῦ σου τὸ κάλλος, τέκνον μου, καὶ ποῦ οἱ ὀμορφιές σου;
Ἄπνουν σὲ βλέπω, τέκνον μου, τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου,
15 νεκρόν, γυμνόν, ἀνίδεον, ἄδικα σταυρωμένον
καὶ πληγωμένον, τέκνον μου, καὶ τὸ κορμὶν δαρμένον,
τὰ ἐμπτύσματα τὸ πρόσωπον γεμάτον καὶ τὰ γέλια
καὶ τὸ κεφάλιν τ' ὀμορφον τριγύρου ματωμένον,
μὲ τὲς ἀκάνθες τὲς πικρὲς, φεῦ μοι, στεφανωμένον·
20 τὰς χεῖρας ὅπου ἔπλασαν τὸν ἄνθρωπον στὸν κόσμον
ἐξηπλωμένας στὸν σταυρὸν βλέπω καὶ τρυπημένας,
μὲ τὰ καρφία τὰ δολερὰ ἔχουσι καρφωμένας·
οἱ πόδες οἱ ἀμόλυντοι καὶ αὐτοὶ μὲ τὰ καρφία
προσηλωμένοι φαίνονται· ἀλλὰ τῆ σῆ σοφία
25 οὐ χωρισμένους ἔστησας, ἀλλὰ ὁμοῦ τοὺς δύο,
ἵνα ἐνώσης ἐν μιᾷ πίστει λαοὺς τοὺς δύο.

Πάνος Βασιλείου επιμ., «Ο αυτόγραφος “Θρήνος της Θεοτόκου” του Ιωάννη Πλουσιαδηνού, *Ελληνικά*, τ. 32, τχ. 2 (1980), σ. 267-287.